

BUKET ANLATIYOR

Merhaba... Korkmayın, benim Buket!... Dışında dört gündür aralıksız yağan kar yüzünden okulumuz tatil edildi. Bu yetmezmiş gibi, şokağımızdaki elektrik trafosu arızalandığı için dün sabahtan bu yana elektriklerimiz kesik.

Ne zaman elektrik kesilse, televizyon, bilgisayar ve müzik setimizin başında ne kadar çok zaman harcadığımızı fark ederim. Özellikle televizyon yaşamımızı o kadar çok kaplamış ki, onsuz yaşamak sanki olanaksız olmuş...

Bu elektrik kesintisinde de bildiğimiz tüm oyunları oynamış, bir iki kitap karıştırmış ve sonunda sıkıntıdan koltuklara yayılmıştık. Burak'la benim halimizi gören babam, bizi masada yanan mumun başına çağırdı. Biz babamın masal, öykü gibi bir şeyler anlatmasını beklerken o, bir çocukluk arkadaşından söz etmeye başladı...

Ondört yaşlarındayken tanışmış babam bu arkadaşıyla. Arkadaşı demek de biraz garip, çünkü ayda bir iki kez görüşürlermiş. O da eğer babam evlerine gidersse... Hiç evden çıkmazmış bu çocuk. Hatta odasından... Tüm zamanını televizyon izleyip, yemek yiyerek geçiriyormuş.

Babam, evlerine her gittiğinde biraz daha şişmanlamış olarak buluyormuş onu. Beraber televizyon izler, pek konuşmazlarmış. Konuştukları zaman da televizyondaki programlardan söz ederlermiş. Babam birkaç kez dışarı çıkmayı önerse de, başarılı olamamış.

"Adı Murat'tı" dedi babam... Murat'ı her görüşünde biraz daha kaygılanmış. Hele bir gün Murat, babama yatağının altında sakladığı tencereyi gösterince, babamın ağzı açık kalmış.

Murat'ın annesi, artık yemek için bile dışarı çıkmayan oğluna bir tencere dolma yapmış. Çaresiz, odasının kapısından uzatıp çekilmiş... "Murat gece kalkıp kalkıp, dolmalardan yiyor, sonra tekrar yatıyormuş" dedi babam. Ağzımız açık babamı dinliyorduk.

Tencere boşalınca, Murat'ın annesi yeni bir yemek bırakıyormuş odasının kapısına. Dolmalar, börekler, kebablar gidip geliyor, Murat kucağında tencereyle televizyon karşısına geçiyormuş. Ve her geçen gün şiştikçe şişiyormuş.

Bir gün babam Murat'ı görmeye giderken, yanına bir öykü kitabı almış. Ancak Murat, televizyona o kadar dalmış ki babamın geldiğini bile farketmemiş. Bir süre öylece oturup televizyon seyretmişler.

Sonra birdenbire elektrik kesilmiş. Murat, deliye dönmüş. Bağırp çağırmağa başlamış. Babam fırsat bu fırsat diyerek cebindeki öykü kitabını çıkarıp Murat'a okumaya başlamış... Önceleri dinlemek istemese de, sonunda çaresiz dinlemeye koyulmuş Murat.

Babamın arka arkaya okuduğu öyküler Murat'ı sarıp sarmalamış.. Hatta o kadar sevmiş ki, babam okumaktan yorulduğunda bile sabırsızlanır olmuş. "Eee, sonra?" diye sorup duruyormuş. Yepyeni bir dünya keşfetmiş adeta... Böyle bir şey yaptığı için babamla gurur duyuyorduk.

Bravo baba!!!
O günden sonra,
Murat bambaşka
bir çocuk oldu
herhalde.

Eee... Tabi tabi öyle oldu... Eee...
Çok sosyal bir çocuk oldu...
Öhm... Diyet yaptı, zayıfladı.
Markenlik yapıyormuş şimdi.

Baba inanmıyorum!
Uydurdun mu yoksa
bütün bunları?!

Ben uydurmadım,
bu kitabı yazan
adam uydurmuş.

Babam önceki gün okuduğu kitaptaki öyküyü kendi başından geçmiş gibi anlatıp, bizi kandırmış... Ona kızamadık çünkü çok güzel zaman geçirmiştik. Ve çok uykumuz gelmişti... Babam biz uyumadan önce geldi ve aynı kitaptan başka bir öykü okudu. O öykünün de sonunu öğrenmeden uyuymuştuk.